

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Ion Negura, în
interesele lui Constantin Andrei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Căpățînă Irina
către Constantin Andrei, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență
Socială Centru, STAS Strășeni, privind stabilirea domiciliului copilului minor și
încasarea pensiei de întreținere a minorului,

împotriva deciziei din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 2ra-660/26
nr. PIGD 2-23011413-01-2ra-07082026)*

Temeiurile inadmisibilității recursului. Depunerea recursului cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434 din Codul de procedură civilă.
--

Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni – jud. V. Botnaraș
Curtea de Apel Centru – jud. S. Dimitriu, E. Badan-Melnic, V. Gîrleanu

25 septembrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Ana Cucerescu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 24 ianuarie 2023, Căpățînă Irina, reprezentată de avocatul Dodan Viorel a formulat cerere de chemare în judecată împotriva lui Constantin Andrei, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Centru, STAS Strășeni, privind stabilirea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei de întreținere a minorului.

2. În motivarea cererii depuse, reclamanta a indicat că s-a căsătorit cu pârâtul Constantin Andrei la OSC Ialoveni în anul 2008. Din căsătoria celor doi s-a născut copilul minor – fiica, născută în 2010, care de la naștere și până în prezent se află la educația, întreținerea, dar și la domiciliul său. Deși inițial în familia celor doi existau certuri și neînțelegeri, de fiecare dând câte o șansă păstrării acesteia, însă deja din anul 2012 familia s-a destrămat. Chiar și după divorțul din 2017 și nici până atunci, pârâtul nu a contribuit cu nimic la creșterea, educația, supravegherea sau întreținerea fiicei lor minore. Doar reclamanta singură s-a ocupat de toate cele necesare fiicei fără sa fie ajutată de nimeni.

3. Reclamanta consideră că reieșind din faptul că pârâtul nu se interesează de întreținerea fiicei, urmează să achite o anumită sumă de bani lunar, ori, printre necesitățile copilului se numără: 1) hrana zilnică (pâine, lactate, produse din carne, legume etc) 2) îmbrăcăminte (după sezon) 3) încălțăminte (după sezon) 4) rechizite școlare (manuale, caiete, birotică etc) 5) medicamente (în caz de boală) 6) meditații (pregătirea pentru examene) 7) excursii (când sunt organizate de către instituția de învățământ) 8) cadouri la ziua profesorilor, 8 martie, pentru colegii de clasă 9) achitarea fondului scolii.

4. Căpățînă Irina a solicitat în temeiul art. 74-76 Codul familiei, încasarea din contul pârâtului în folosul acesteia pensia pentru întreținerea copilului minor în sumă fixă de 2 500 lei lunar, începând cu data depunerii cererii de chemare în judecată și până la atingerea majoratului copilului.

5. De asemenea, reclamanta a susținut că după desfacerea căsătoriei ambii părinți au drepturi, dar și obligații egale în ceea ce privește creșterea, educația și întreținerea copilului, iar reclamanta de una singură nu poate contribui financiar la

întreținerea fiicei, atât timp cât pârâtul nu se interesează de soarta propriului său copil. Reieșind din faptul că de la nașterea copilului și până în prezent doar reclamanta a avut grijă de fiica minoră, precum și faptul că aceasta este foarte atașată de reclamantă, este oportună stabilirea domiciliului copilului minor cu aceasta.

6. Reclamanta a solicitat stabilirea domiciliului copilului minor, fiica, la domiciliul său, încasarea de la Constantin Andrei în beneficiul reclamantei a pensiei de întreținere pentru copilul minor, în mărime fixă de 2 500 lei lunar, începând cu data depunerii cererii de chemare în judecată și până la atingerea majoratului de către fiica minoră.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

7. Prin hotărârea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 25 noiembrie 2024, a fost admisă parțial acțiunea înaintată de Căpățînă Irina.

S-a stabilit domiciliul copilului minor – C.E., a.n. 2010, cu mama Căpățînă Irina, a.n. 1988.

S-a încasat de la Constantin Andrei, a.n. 1987, în beneficiul lui Căpățînă Irina, a.n. 1988, pensia de întreținere pentru copilul minor - C.E., a.n. 2010, în mărime de 2000 (două mii) lei lunar, începând cu data adresării în instanța de judecată - 24.01.2023 și până la atingerea majoratului copilului minor.

S-a încasat de la Constantin Andrei în contul statului, taxa de stat, pentru capătul de cerere privind încasarea pensiei de întreținere, în mărime de 1 009, 96 (o mie nouă) lei și 96 (nouăzeci și șase) bani.

În rest, pretențiile au fost respinse.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 26 noiembrie 2024, avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 25 noiembrie 2024, solicitând admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii instanței de fond și stabilirea cuantumului pensiei de întreținere în mărime de 1 000 lei începând cu data pronunțării hotărârii primei instanțe, cu menținerea în rest a hotărârii instanței de fond.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins cererea de apel declarată de Constantin Andrei, reprezentat de avocatul Negura Ion.

S-a menținut hotărârea Judecătoriei Hâncești sediul Ialoveni din 25 noiembrie 2024, pronunțată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Căpățînă Irina către Constantin Andrei, intervenient accesoriu Agenția

Teritorială de Asistență Socială Centru, STAS Strășeni, privind stabilirea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei de întreținere a minorului.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, pornind de la art. art. 58, 74-76 Codul familiei, este incontestabil că atât Căpățînă Irina, cât și Constantin Andrei sunt obligați să contribuie în mărime egală la întreținerea copilului minor, iar în contextul prevederilor citate raportate la circumstanțele de fapt ale speței, instanța de apel conchide ca fiind corectă și echitabilă concluzia primei instanțe, că suma de 2 000 lei lunar pentru copilul minor este reală și rezonabilă, or, necesitățile copilului prezumă, pe lângă minimul de existență, cheltuieli legate de procurarea hainelor, medicamentelor, cheltuieli necesare creșterii și dezvoltării armonioase a copilului.

11. Alegațiile apelantului Constantin Andrei, precum că nu are posibilitatea să achite suma stabilită de către instanța de fond cu titlu de pensie de întreținere pentru copilul minor C.E., deoarece este deținut în Penitenciarul nr. 1, fiind condamnat în baza deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2023, nu pot fi reținute de instanța de apel, ori, dezvoltarea, creșterea și educarea copilului sunt obligațiunile stricte ale ambilor părinți, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau nu cu copilul, fiind de obligația ambilor părinți să suporte cheltuielile de întreținere, astfel, nu poate fi pusă pe seama mamei întreaga sumă pentru întreținerea copilului. Totodată, Constantin Andrei urmează să-și îndeplinească obligațiile de părinte cu bună-credință și să contribuie la creșterea, întreținerea și dezvoltarea copiilor, fiind o persoană tânără, aptă de muncă, fiind obligat să muncească și să asigure copiilor un trai decent, în pofida faptului că este o persoană deținută. Or, detenția îi este imputabilă, nefiind în măsură să reducă întreținerea copilului peste limita admisibilă obiectiv.

12. Prin urmare, apelantul nu a prezentat careva probe care ar confirma circumstanțele stabilite de lege, în măsură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 25 noiembrie 2024, astfel apelantul nu a dovedit starea materială sau familială care nu i-ar permite achitarea sumei de 2 000 lei lunar pentru copilul minor.

13. Or, pornind de la rolul unificator al practicii judiciare Curții Supreme de Justiție, se relevă că invocarea imposibilității de plată (insolvabilitate) nu exonerează părintele de obligația de întreținere și nici nu poate justifica o reducere arbitrară a pensiei la un quantum nerezonabil. Obligația legală de întreținere a copiilor minori este una prioritară și imperativă, derivată din art. 74 – 76 din Codul familiei, precum și din art. 3 alin. (1) și (2) din Convenția ONU privind drepturile copilului. Situația materială a părintelui poate fi luată în considerare, la individualizarea cuantumului, dar nu poate servi ca temei, pentru a reduce obligația

sub un nivel care să nu asigure nevoile reale ale copilului (Decizia CSJ pe cauza 2ra-646/24).

14. Acest deziderat își regăsește aplicabilitatea în speță, or pornind de la starea de detenție a apelantului, această circumstanță nu poate justifica încasarea unei pensii de câte 1 000 lei pentru copil după cum solicită apelantul, deoarece acest cuantum ar fi inclusiv sub minimul de existență stabilit de BNS, ceea ce este inadmisibil și contrar principiului priorității interesului superior al minorului.

15. Mai mult, este inexplicabilă și contradictorie poziția apelantului în condițiile în care la examinarea cauzei în primă instanță, a opinat anume pentru determinarea cuantumului pensiei de întreținere în mărime de 2 000 lei (f. d. 106).

16. Concomitent, nu poate fi reținută poziția apelantului de încasare a pensiei de întreținere din momentul pronunțării hotărârii, deoarece conform art. 98 al. (2) Codul Familiei, pensia de întreținere se încasează de la data adresării în instanța judecătorească, iar apelantul nu a invocat că ar fi achitat pensie de întreținere benevol în perioada dintre momentul depunerii cererii de chemare în judecată și momentul pronunțării hotărârii.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

17. La 23 iulie 2026, avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei a depus recurs împotriva deciziei din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru, prin care a solicitat:

- scutirea recurentului Constantin Andrei de plata taxei de timbru și taxa de stat în ordine de recurs;
- admiterea prezentului recurs și constatarea întrunirii temeiurilor de admisibilitate prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) Cod de procedură civilă;
- casarea deciziei Curții de Apel Centru din 23 decembrie 2025 și a Hotărârii Judecătoreiei Hâncești, sediul Ialoveni, din 25 noiembrie 2024, în partea referitoare la cuantumul pensiei de întreținere pentru copilul minor și data de la care aceasta urmează a fi încasată;
- pronunțarea unei noi hotărâri prin care: să fie stabilită pensia de întreținere datorată de Constantin Andrei în beneficiul copilului minor - C.E. în cuantum de 1.000 (una mie) lei lunar; pensia de întreținere să fie încasată începând cu data pronunțării hotărârii primei instanțe, respectiv 25 noiembrie 2024, iar nu din data introducerii acțiunii;
- în cazul în care Curtea Supremă de Justiție va aprecia că pentru soluționarea definitivă a cauzei sunt necesare verificări suplimentare privind situația materială și posibilitățile reale de plată ale recurentului, propune casarea Deciziei Curții de Apel Centru din 23 decembrie 2025 și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel, cu obligarea acesteia de a examina în mod

efectiv și complet situația materială reală a recurentului posibilitățile efective ale acestuia de a realiza venituri în perioada executării pedepsei, criteriile de individualizare prevăzute de art. 76 Codul familiei, raportul dintre necesitățile reale ale copilului și posibilitățile financiare concrete ale fiecărui părinte precum și toate argumentele invocate prin apel și prin prezentul recurs (f.d. 174-179).

18. În motivarea recursului, recurentul a indicat că prezentul recurs nu urmărește o simplă reiterare a argumentelor expuse în apel și nici o reevaluare generală a probelor administrate în cauză, specifică unei căi ordinare de atac. Criticile formulate vizează erori fundamentale de drept și deficiențe grave ale raționamentului judiciar, care se încadrează în temeiurile restrictive de recurs prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) Cod de procedură civilă.

19. În primul rând, recursul este admisibil în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a) CPC, deoarece interpretarea dată de instanțele inferioare dispozițiilor art. 76 Codul familiei în materia individualizării cuantumului pensiei de întreținere este contrară sensului și finalității normei juridice, precum și principiilor desprinse din jurisprudența Curții Supreme de Justiție.

20. Instanțele au tratat lipsa veniturilor recurentului și detenția sa nu ca circumstanțe relevante pentru individualizarea cuantumului obligației, ci ca împrejurări practic lipsite de orice importanță juridică. Prin această abordare, criteriul posibilităților materiale reale ale părintelui obligat la întreținere a fost exclus din analiza judiciară, deși art. 76 Codul familiei impune tocmai examinarea unor asemenea circumstanțe.

21. În al doilea rând, recursul este admisibil în temeiul art. 432 alin. (1) lit. b) CPC, deoarece examinarea cauzei oferă Curții Supreme de Justiție posibilitatea de a consolida jurisprudența privind modul de individualizare a pensiei de întreținere în situația în care părintele obligat la plată execută o pedeapsă privativă de libertate, nu este angajat în cadrul instituției penitenciare și nu realizează venituri efective.

22. Problema juridică ridicată în prezenta cauză nu este dacă părintele aflat în detenție rămâne sau nu obligat să-și întrețină copilul. Existența obligației este incontestabilă și nu a fost negată de recurent. Problema juridică reală constă în stabilirea criteriilor în baza cărora trebuie determinat cuantumul concret al obligației, astfel încât aceasta să răspundă atât intereselor copilului, cât și posibilităților efective ale părintelui obligat la plată.

23. În al treilea rând, recursul este admisibil în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) CPC, deoarece decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt arbitrare și se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor și a circumstanțelor cauzei.

24. Caracterul arbitrar al hotărârilor rezultă din faptul că instanțele au afirmat că ar fi analizat starea materială a recurentului, fără a identifica vreun venit real, vreun salariu, vreun bun producător de venituri sau vreo posibilitate efectivă de plată a sumei stabilite. În lipsa unor asemenea constatări, concluzia că suma de 2.000 lei lunar ar fi reală, echitabilă și rezonabilă nu este rezultatul unei evaluări probatorii concrete, ci constituie o afirmație abstractă, desprinsă de realitatea materială a debitorului.

25. Temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) CPC poate fi invocat în recurs deoarece problema evaluării nerezonabile a posibilităților materiale ale lui Constantin Andrei a fost ridicată expres în apel. Apelantul a invocat că este deținut, că nu este încadrat în muncă, că nu realizează venituri și că nu dispune de posibilitatea efectivă de a achita suma de 2.000 lei lunar.

26. Prin urmare, condiția instituită de art. 432 alin. (2) CPC este respectată, întrucât încălcarea ce fundamentează recursul a fost invocată în fața instanței de apel, iar instanța de apel a examinat-o și a respins-o printr-un raționament care formează obiectul criticilor formulate în prezenta cale extraordinară de atac.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 433 alin. (1) lit. (b) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434”

28. Art. 434 alin.(1) - (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

29. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

30. Art. 110 din Codul de procedură civilă:

„Termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.”

31. Art. 111 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească.

(2) Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade.”

32. Art. 113 din Codul de procedură civilă:

„Dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.”

33. Art. 75 alin. (4) din Codul de procedură civilă:

„(4) Actele procedurale efectuate de reprezentant în limitele împuternicirilor sale sunt obligatorii pentru persoana reprezentată în măsura în care ele ar fi fost efectuate de ea însăși. Culpă reprezentantului este echivalentă culpei părții.”

34. Art. 100 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de chemare în judecată și actele de procedură se comunică participanților la proces și persoanelor interesate, contra semnătură, prin intermediul persoanei împuternicite, prin poștă, cu scrisoare recomandată și cu aviz de primire, prin intermediul biroului executorului judecătoresc, la adresa electronică indicată în cererea de chemare în judecată sau înregistrată prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act și confirmarea primirii lui, precum și prin delegație judiciară.”

35. Art. 105 alin. (5) din Codul de procedură civilă:

(5) Citația sau înștiințarea adresată persoanei fizice se înmânează personal contra semnătură pe cotor. Citația sau înștiințarea adresată unei organizații se înmânează persoanei cu funcție de răspundere respective contra semnătură pe cotor sau, în cazul absenței acesteia, se înmânează în același mod unui alt angajat, considerându-se recepționată de organizație. Dacă părțile și alți participanți la proces sînt reprezentați de avocați, citațiile și înștiințările se expediază la sediul avocaților, recepționarea înlăturînd orice viciu de citare a participanților. Citațiile și înștiințările expediate reprezentanților la adresa electronică înregistrată în Programul integrat de gestionare a dosarelor se consideră recepționate de către părți și alți participanți la proces.

36. Art. 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă, *în redacția în vigoare la momentul adoptării deciziei instanței de apel – 23 decembrie 2025:*

„(4) Decizia integrală se întocmește în termen de 45 de zile lucrătoare de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.”

37. Art. 56 alin.(3) din Codul de procedură civilă:

„(3) Participanții la proces sunt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.”

38. Art. 61 alin.(1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Participanții la proces sunt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale.”

39. Art. 10 alin.(1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Sancțiunile procedurale sunt urmările nefavorabile, stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

40. Examinând admisibilitatea recursului depus de avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei împotriva deciziei din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru, în raport cu materialele cauzei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din motivele ce succed.

41. După cum rezultă din materialele dosarului, dispozitivul deciziei Curții de Apel Centru a fost pronunțat la 23 decembrie 2025, în ședință publică (f.d. 159). Iar decizia motivată din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru a fost expediată participanților la proces prin poștă electronică, la 27 aprilie 2026 (f.d. 166).

42. Potrivit extrasului din poșta electronică de expediere a actului judecătoresc din 27 aprilie 2026, ora 16:18, instanța de apel a remis la adresa electronică al avocatului Ion Negura: avocat.negura@gmail.com, copia deciziei integrale din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru (f.d. 166).

43. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că, adresa electronică la care instanța de apel a remis copia deciziei integrale, este aceeași adresă electronică de la care tot avocatul Ion Negura a remis cererea de apel nemotivată la 25 noiembrie 2024, ora 23:45, împotriva hotărârii din 25 noiembrie 2024 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni (f. d. 114), fapt ce prezumă autenticitatea acesteia și disponibilitatea de a fi utilizată pentru corespondență, reieșind din prevederile art. 100 alin. (1) - (1¹) din Codul de procedură civilă.

44. Prin prisma prevederilor art. 100 alin. (1) și alin. (1¹), coroborate cu art. 105 alin. (5) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care participantul la proces este reprezentat de avocat, actele de procedură expediate acestuia la adresa electronică utilizată în cadrul procesului produc efectele procesuale prevăzute de lege. Or, în prezenta cauză, din materialele dosarului rezultă expedierea deciziei integrale la adresa electronică a avocatului care reprezenta interesele lui Constantin Andrei.

45. În continuare, pornind de la prevederile art. 110 din Codul de procedură civilă și art. 113 din Codul de procedură civilă, Completul de judecată menționează că, termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind

o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificare a securității raporturilor juridice. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

46. Sub acest aspect, Completul de judecată constată că nu există dubii cu privire la faptul că decizia integrală din 23 decembrie 2025 a fost expediată la 27 aprilie 2026 la adresa electronică a avocatului Ion Negura, care reprezintă interesele lui Constantin Andrei, împrejurare confirmată prin extrasul din poșta electronică aflat la materialele dosarului.

47. Având în vedere cele menționate supra, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că termenul de două luni de declarare a recursului a început să curgă la data de 28 aprilie 2026, ziua imediat următoare expedierii actului judecătoresc în adresa părților la proces prin intermediul poștei electronice, termenul limită fiind data de 28 iunie 2026 (zi de luni), inclusiv.

48. Cu toate acestea, abia la 23 iulie 2026, avocatul Ion Negura a declarat recursul împotriva deciziei din 23 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru, în afara termenului legal prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

49. Cu referire la argumentul invocat de avocatul Ion Negura, precum că decizia integrală a Curții de Apel Centru din 23 decembrie 2025 a fost recepționată de Constantin Andrei la data de 23 iunie 2026, circumstanță despre care susține că ar fi confirmată printr-o dovadă de comunicare anexată prezentului recurs, Completul de judecată îl apreciază ca fiind neîntemeiat, deoarece, la examinarea materialelor prezentului recurs, nu a fost identificată o asemenea dovadă.

50. Contrar afirmațiilor avocatului recurentului, Completul de judecată constată că la prezentul recurs nu se regăsește niciun înscris care să confirme recepționarea deciziei menționate de către recurent la data de 23 iunie 2026. Simpla indicare a existenței unei asemenea dovezi, fără prezentarea și anexarea efectivă a acesteia, nu este suficientă pentru a demonstra circumstanța invocată. Or, sarcina de a proba circumstanțele invocate în susținerea cererii de recurs îi revine recurentului, iar instanța de recurs nu poate întemeia concluzia privind respectarea termenului legal pe o afirmație neconfirmată prin probe.

51. În aceeași ordine de idei, Completul de judecată reține că, potrivit art. 75 alin. (4) din Codul de procedură civilă, actele procedurale efectuate de reprezentant în limitele împuternicirilor sale sunt obligatorii pentru persoana reprezentată în

măsura în care ele ar fi fost efectuate de aceasta însăși, culpa reprezentantului fiind echivalentă culpei părții. Prin urmare, în condițiile existenței unui raport de reprezentare valabil, comunicarea actului judecătoresc către avocatul care reprezintă partea produce efecte procesuale față de persoana reprezentată. Avocatul, recepționând actul judecătoresc, urmează să asigure informarea clientului și întreprinderea măsurilor necesare pentru exercitarea în termen a drepturilor procesuale.

52. Totodată, Completul de judecată reține că instanța de apel a comunicat în mod eficient decizia contestată, iar partea recurentă urma să depună diligența de a respecta termenul de declarare a recursului, ceea ce la caz nu s-a respectat, astfel că recursul declarat după expirarea termenului de două luni se consideră inadmisibil, ca fiind depus cu omiterea termenului prevăzut la art. 434 din Codul de procedură civilă.

53. În acest context, nu poate fi reținută nici eventuala justificare întemeiată pe faptul că recurentul ar fi recepționat personal decizia la o dată ulterioară comunicării acesteia reprezentantului său. O asemenea împrejurare nu este de natură să deplaseze momentul de la care începe să curgă termenul de recurs, în condițiile în care comunicarea către reprezentant a fost efectuată în conformitate cu prevederile legale aplicabile.

54. De asemenea, Curtea Supremă de Justiție a subliniat că părții îi revine obligația de a întreprinde măsurile necesare pentru protejarea efectivă a dreptului de acces la instanță, inclusiv prin contestarea în termen a actului judecătoresc, iar respectarea termenelor procedurale este necesară pentru asigurarea securității raporturilor juridice. În acest sens, au fost reținute considerentele Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza Van Harn c. Germaniei, potrivit căreia ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protejarea drepturilor sale de acces la instanță.

55. Prin urmare, în condițiile în care termenul de două luni pentru declararea recursului a început să curgă la 28 aprilie 2026 și a expirat la 28 iunie 2026 inclusiv, iar recursul a fost declarat abia la 23 iulie 2026, acesta a fost depus cu omiterea termenului prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă. Întrucât termenul respectiv este unul de decădere, iar prelungirea nejustificată a acestuia ar afecta securitatea raporturilor juridice și caracterul irevocabil al actului judecătoresc după expirarea termenului de atac, recursul urmează a fi declarat inadmisibil în temeiul art. 433 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă.

56. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea prevederilor Convenției Europene a Drepturilor Omului, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

57. În susținerea opiniei enunțate, se reține și hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Ponomaryov c. Ucraina din 03 aprilie 2008, unde se notează că deși în prezenta cauză nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o soluție care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

58. La fel, este relevantă practica Curții Europene (cauza Bacev c. fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei; Kemp c. Luxemburg; Diaz Ochoa c. Spania), în care a fost reiterat că termenul fixat de legea internă este o restricție ce guvernează accesul la justiție.

59. Prin urmare, având în vedere că recursul împotriva deciziei instanței de apel a fost depus în afara termenului legal, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul declarat de avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei.

60. În conformitate cu articolele 433 lit. b), 270 și 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Ion Negura, în interesele lui Constantin Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ion Munteanu

Ana Cucerescu